

ønskes en redegørelse for reglerne om personligt tillæg efter § 17, stk. 1 og 3 i lov om social pension, og hvorledes disse skal fortolkes i relation til reglerne om personlig og praktisk hjælp efter serviceloven.

Et personligt tillæg efter lovens § 17, stk. 1, kan ydes til pensionister, hvis økonomiske situation er særlig vanskelig, og tillægget udbetales afhængig af den personlige tillægsprocent.

I forbindelse med ansøgning om et personligt tillæg skal kommunalbestyrelsen træffe afgørelse på baggrund af en konkret individuel vurdering af pensionistens økonomiske forhold. Der skal i hver enkelt sag foretages en samlet vurdering af pensionistens økonomiske forhold - det vil sige en samlet vurdering af indtægtsforholdene, herunder størrelsen af den sociale pension og alle andre indtægter og formue - sammenholdt med størrelsen af de rimelige og nødvendige udgifter.

Lov om social pension indeholder ikke nærmere regler om, hvad der kan søges om personligt tillæg til. Det er således op til kommunen at vurdere, om der er tale om en rimelig og nødvendig udgift samt om pensionisten ved en rimelig tilrettelæggelse af sin økonomi selv burde kunne afholde udgiften.

Et personligt tillæg kan ydes som et engangsbeløb eller som en løbende ydelse, hvis betingelserne ved hver udbetaling fortsat er til stede.

Ud over personligt tillæg efter § 17, stk. 1, kan der undtagelsesvis ydes et særligt personligt tillæg efter lovens § 17, stk. 3, hvis pensionistens økonomiske situation er ganske særlig vanskelig. Et særligt personligt tillæg ydes typisk i akutte trangstiltælde.

Da dette tillæg alene kan ydes i ganske særlige tilfælde, udbetales det uafhængigt af den personlige tillægsprocent.

Generelt skal det bemærkes, at personligt tillæg er en subsidieret ydelse og ydes således kun, når det økonomiske behov ikke kan afhjælpes gennem private midler eller støtte efter anden lovgivning, f.eks. efter lov om social service.

De lovgivningsmæssige rammer for kommunernes pligt til at tilbyde personlig og praktisk hjælp m.v. findes i servicelovens kapitel 14. Efter servicelovens § 71, stk. 1, sørger kommunen for tilbud om personlig hjælp og pleje samt hjælp eller støtte til nødvendige praktiske opgaver i hjemmet. Efter servicelovens § 71, stk. 2, gives sådanne tilbud til personer, som på grund af midlertidig eller varigt nedsat fysisk eller

psykisk funktionsevne eller særlige sociale problemer ikke selv kan udføre disse opgaver.

Serviceloven indeholder med andre ord en pligt for kommunen til at tilbyde praktisk hjælp til personer, som ikke kan udføre opgaverne af fysiske, psykiske eller sociale årsager.

Den enkelte kommunalbestyrelse træffer således indenfor servicelovens rammer beslutning om det lokale serviceniveau, herunder hvilke tilbud, der skal stilles til rådighed, omfanget af disse, samt hvem der er berettiget til at få disse tilbud. Som en del af den kommunalpolitiske beslutning om serviceniveauet kan ydelsens art og størrelse kombineres med beslutninger om, hvilke persongrupper - vurderet efter funktionsevne - der skal have hvilke ydelser (også omfangsmæssigt).

Afgørelser om personlig og praktisk hjælp træffes på grundlag af de kommunalpolitiske beslutninger om indhold og omfang af hjælpen (serviceniveauet) samt lovgivningens krav om en konkret vurdering af ansøgerens individuelle behov for hjælp.

Har kommunen truffet afgørelse om, at en ansøger/modtager af personlig og praktisk hjælp ikke (længere) er berettiget til hjælp efter servicelovens § 71, må det forudsættes, at kommunen - indenfor rammerne af serviceloven samt det lokalt fastsatte serviceniveau - har foretaget en konkret vurdering af pågældendes individuelle behov for hjælp, og på den baggrund har vurderet, at disse behov ikke er omfattet af den kommunale forpligtelse til at yde hjælp efter serviceloven.

Som nævnt indledningsvis skal kommunalbestyrelsen ved en ansøgning om personligt tillæg efter pensionslovens § 17, stk. 1 og 3, foretage en samlet vurdering af pensionistens indtægtsforhold, herunder størrelsen af den sociale pension og alle andre indtægter og formue - og sammenholde disse med størrelsen af de rimelige og nødvendige udgifter. Kommunalbestyrelsen skal således både foretage en vurdering af ansøgerens indtægtsforhold og dernæst vurdere, om det er en rimelig og nødvendig udgift, der søges tillæg til. Da personligt tillæg som nævnt er en subsidieret ydelse, skal kommunen forinden have taget stilling til, om behovet kan afhjælpes på anden vis, fx efter støtte fra serviceloven.

Hvis en kommune har givet afslag på eller frataget/nedsat den personlige og praktiske hjælp, må det forudsættes, at kommunen i henhold til serviceloven og det lokalt fastsatte ser-